

ζεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ κόσμου, ὅπως δυνήθη νὰ ἀπολαύσῃ. . .

— Ἀρκεῖ, ἀρχίζεις νὰ ψεύδεσαι διὰ τῶν μᾶλλον τετριμμένων φράσεων.

— Σὰς ὀρκίζομαι, ὄχι! . . . εἶμαι καταγευμένους καὶ σὰς ὀμιλῶ εἰλικρινῶς! Ἀγαπῶ τὰς ὁραίας γυναῖκας καὶ ἐνώπιον αὐτῶν κάθε ὑπηρεσίαν τὴν στέλνω στὸν διάβολον. Καὶ τώρα, λησμονήσῃς τὴν ἐξαψίνμου, συγχώρησόν με καὶ πηγαίνω.

— Καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ φανῇς ἄξιος τῆς συγγνώμης μου; ἠρώτησεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Σὰς ὀρκίζομαι! . . . ἐφώνησεν ὁ Βαντρίκ.

— Δός μου λοιπὸν τὴν χεῖρά σου καὶ πηγαίνω! ἠυδόκησεν ἐπὶ τέλους νὰ εἴπῃ ἡ ἰδιότροπος κυρία.

Παρατηροῦσα ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἡ ἄγνωστος εἶδε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς, ὅστις προδῆλως μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, γυναῖκα δὲ τινὰ μεταμφιεσμένην πλησιάσασα καὶ ὀμιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ ζωηρῶς.

— Τίνα παρατηρεῖς; ἐψιθύρισε ὁ Βαντρίκ.

— Ἄ, τίποτε, καθησύχασεν αὐτὸν ἡ μεταμφιεσμένη, βλέπεις ἐκεῖνον τὸν χονδρὸν στρατηγόν; Δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν συναντήσω. . . με γνωρίζεις, γνωρίζεις καὶ τοὺς συγγενεῖς μου. . . εὐκόλως εἴμπορεῖ νὰ μαντεύσῃ ποία εἶμαι. . . Λοιπὸν, πηγαίνω ὀγλήγορα! αἰμύλως, ἀλλὰ μετὰ τινος ταραχῆς, προσέθετο αὕτη, δόξα σοι ὁ Θεός, ὁ στρατηγὸς δὲν με παρετήρησε!

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν ταχέως ἐξεληθόντες τῆς αἰθούσης.

II'

Ὁ κ. Βαντρίκ ἠγωνίζετο, ὅτι ἡ πρόσκλησις ἀπέβλεπεν εἰς σκοπὸν τινα.

— Περιμένετε με ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω ἁμέσως, πηγαίνω ν' ἀλλάξω, χωρὶς νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα, εἶπεν ἡ ἄγνωστος τῷ κυρίῳ Βαντρίκ, ὅταν ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μικράν, ἀλλὰ μετὰ πολυτελοῦς διακοσμῆσεως αἴθουσαν. Δούνα, ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὴν θαλαμηπόλον τῆς, τὸ δεῖπνον εἶνε ἕτοιμον;

— Μάλιστα κυρία! πρὸ πολλοῦ τὸ ἔχω ἐτοιμάσει.

— Ἐτοιμάσατε διὰ δύο πρόσωπα καὶ φέρετέ μας σαμπάνιαν, ἀλλὰ πρῶτον πάντων βοηθήσατέ με νὰ ἐκδυθῶ, ἐστενοχωρήθη φοδερὰ με αὐτὸ τὸ capuchon.

Καὶ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς ἀπεσύρθη αὕτη εἰς τὸ καλλυντήριο.

— Ποῦ μ' ἔρριψε ἡ τύχη μου; ! διηρωτάτο ὁ κύριος Βαντρίκ. . .

Μετ' οὐ πολὺ, δι' ἐλαφροῦ καὶ ἀβιάστου βαδίσματος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ οἰκοδέσποινα, σύρουσα μετὰ χάριτος τὴν ἐκ βατίστας λευκὴν ἐσθῆτά της. Ἡ πλουσία καὶ θαυμασίως χρυσαίζουσα αὐτῆς κόμην, λελυμένη, ἐχύνετο ἐπὶ τῶν νώτων της διὰ μακρῶν θυσάνων.

Ὁ κύριος Βαντρίκ κυριολεκτικῶς ἔμεινεν ἀναυδὸς ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης

ἐμφανίσεως, πρὸ αὐτοῦ ἴστατο ἡ Λιουδμήλα Σεργιέβνα Κόροβοφ.

— Χαῖρε, ἀκριβέ μου ξένη! εὐθύμως καὶ ἀπλῶς εἶπεν αὕτη δίκαιον, ὅταν σὰς ἔλεγον ὅτι, καίτοι δὲν εἴμεθα γρόριμοι, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον! . . . Ἐλπίζω ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἴμεθα πλέον γνωρίμοι. Δώσατέ μοι τὸν βραχίονά σας καὶ πηγαίνωμεν νὰ δειπνήσωμεν.

Ὁ κύριος Βαντρίκ τοσοῦτον κατεπλάγη, ὥστε εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τοιαύτην φιλοφρόνησιν. Ἡσθάνθη μόνον τὸν βραχίονα τῆς γυναίκος ταύτης ἐπὶ τῆς χειρὸς του, καὶ σχεδὸν μηχανικῶς ἀφῆκε νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον. Σύνειδεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὤφειλε νὰ πράξῃ ἤδη. ἢ νὰ λάβῃ τὸν πῖλόν του καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ. Τὴν συνετὴν ταύτην ἀπόφασιν ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὸ αἶσθημα τοῦ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καθήκοντός του καὶ τῶν σχέσεων ἐν αἵς, δυνάμει τῶν περιστάσεων, ἐπισήμως διετέλει πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, ὡς ἀνακριτῆς, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συζύγου της ἄλλᾳ. . . πῶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπρακτος τῆς πολυτελή-τροῦ ταύτης γυναίκος; ! . . .

— Στὸ διάβολο! ἀφρὺ αὐτὴ εἶνε σύζυγος τοῦ Πεντεφρῆ, πρέπει ἐγὼ νὰ φανῶ ἐνάρτεος ὡς ὁ Ἰωσήφ: διηρωτάτο ὁ ἀποπεπλανημένος κ. Βαντρίκ.

Ἐν σμικρᾷ αἰθούσῃ, ἥς τὰ ἔπιπλα ἦσαν ἐκ δρυός, ὑπῆρχε τράπεζα, ἐφ' ἥς ἦτο παρατεθειμένον δεῖπνον διὰ δύο πρόσωπα, καὶ φωτιζομένη ὑπὸ βαρέος ὀρειχαλκίνου κηροπηγείου. Ἐντὸς ἀπαστραπτόντος ψυγείου ἐψυχραίνετο φιάλη καμπανίτου καὶ ὑψοῦτο κρυστάλλινον δοχεῖον πεπληρωμένον σταφυλῶν καὶ πολυτίμων καρπῶν. τὰ ἐπιτραπέζια σκευῇ ἐν γένει ἀπῆστραπτον ἐκ στιλπνότητος καὶ καθαριότητος, ὁ δὲ λεπτὸς οἶνος, καὶ τὰ ὀρεκτικώτατα προδόρπια, ἐκέντων τὴν ὄρεξιν καὶ ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἱκανοποιήσωσι πᾶσαν ἰδιοτροπίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

K'

Ἡ πέμπτη νύξ.

Ὁ Καλλιουέ εὔρε τοὺς ὑπνέτας τοῦ πύργου ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ διὰ τὴν ἀκατανόητον ἐξαφάνισιν τοῦ Ραμέ. ἐξεληθὼν τὴν προτεραίαν ἀπὸ πρῶιας, ὁ κυνηγὸς δὲν εἶχεν ἐπανέλθῃ.

— Τὸν εἶδετε; τὸν εἶδετε; . . . ἠρώτησαν δέκα φωναὶ ταῦτοχρόνως τὸν Καλλιουέ.

— Ναί! εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

— Πότε.

— Χθές.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ ὅπου ἦταν.

— Μὰ ποῦ ἦταν; . . . Ποῦ εἶναι τώρα;

Ὁ Καλλιουέ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, εἶτα χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀπαντήσεως, ἦν ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὰς γενομένας πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις, ἀπετάθη πρὸς τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Δεβεζαί καὶ ἀνέθετο αὐτῷ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ Ραμέ.

Ὁ κόμης διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ὁ δασοφύλαξ.

Ὁ Καλλιουέ, πρὶν ἢ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κύριόν του, περιέβαλε τὴν καρδίαν του διὰ τριπλοῦ στρώματος χαλκοῦ καὶ ἔθετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὀρειχαλκίνην προσωπίδα, ἥτοι, ἄνευ μεταφορῶν, κατάρθωσε νὰ προσποιηθῇ μεγίστην ἀταραξίαν καὶ ἀπάθειαν.

— Λοιπὸν, Καλλιουέ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, τί νέα μοῦ φέρεις;

— Πολλά, κύριε κόμης.

— Ἀλήθεια;

— Καὶ τὰ νέα ταῦτα θὰ τὰς ἐκπλήξωσι πάρα πολύ.

— Ἀνεκάλυψας τοὺς λαθροθῆρας;

— Ναί.

— Καὶ ποῖοι εἶναι;

— Ἐνας μονάρχος.

— Ὡ!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος, κύριε κόμης.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κατεργάτης;

— Ὁ Ραμέ.

Ὁ κόμης ἐποίησε σημεῖον ἐκπλήξεως. Ἠπίστησε κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς λόγους τοῦ Καλλιουέ, ὡς οὗτος ἔειχεν ἀπιστήσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Νικόλα.

— Ἀφες αὐτά, ἀνέκραξεν ὁ κόμης. . . εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄς ἴδωμεν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κ. Δεβεζαί, ἄς ἴδωμεν, Καλλιουέ. . . ἀστειεύεσαι. . . δὲν ἔχει οὕτω;

— Δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἀστειευθῶ μετὰ τοῦ κυρίου κόμης.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές;

— Δυστυχῶς ἀληθέστατον.

— Ὁ Ραμέ λαθροθῆρας;

— Ναί, κύριε κόμης.

— Ἀλλὰ πρὸς τί;

— Διὰ νὰ πωλῇ τὸ κυνήγι.

— Ἐχεις ἀποδείξεις τούτου;

— Ναί, κύριε κόμης.

— Συνέλαβες αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ;

— Ναί, ἐνῷ ἐπῶλει τὸ ἐλάφι.

— Σήμερον;

— Ὁχι, χθές.

— Ἐν τῷ δάσει;

— Ὁχι, ἔς τὸ Κόκκινο Σπίτι.

— Καὶ τί ἔκαμες τὸν Ραμέ;

— Τὸν ἄρπασα ἀπὸ τὸ κολλάρο, διὰ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μακριά, ἂν ἐξακολουθῇ νὰ τρέχῃ.

— Καί τί ! σοῦ ἔφυγε ;
 — Ναί, κύριε, κόμη... δυστυχῶς.
 — Καί πῶς συνέβη τοῦτο ;
 — Ἦμουν πολὺ κουρασμένος, διότι εἶχον ὑποχρεωθῆ νὰ παλεύσω εἰς τὸ Κόκκινο Σπίτι... καὶ ἔπειτα ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ τὸν σέρνω... Ὁ κατεργάρης ἐνόησε τὴν κούρασί μου καὶ ὠφελήθηκε. Μοῦ ἔρριξε 'ς τὰ μάτια μία φοῦχτα ἄμμο, μ' ἐστράβωσε... καὶ τὸ βάλε 'ς τὰ πόδια.
 — Τὸν κατεδίωξες ;

— Ναί, κύριε κόμη, ὅλην τὴν νύκτα... ἐπῆγα μακρύτερα ἀπὸ τὸ Βιλλιέρ, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ... ἀλλὰ δὲν κατῴρωσα νὰ τὸν εὔρω... καὶ ἂν δὲν ἀπολύσουμε τὴ χωροφυλακή...

— Καί, πρὸς ποῖον σκοπὸν ;... εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ κόμης... ἔφυγε... καλὸν κατεῦδον... ἄς ὑπάγῃ ἄλλοῦ νὰ κρεμασθῇ.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἐπικηδεὶς λόγος τοῦ Ραμέ.

— Ὁ κύριος κόμης δὲν ἔχει νὰ μοῦ δώσῃ ἄλλας διαταγὰς ;

— Ὁχι... καμμίαν.

— Τότε, πηγαίνω.

— Ναί, πῆγαινε... Ἀλλὰ, δὲν μοῦ λέγεις, Καλλιουέ, τί κάνει ἡ γυναῖκά σου ;

Οἱ ὀδόντες τοῦ δασοφύλακος ἔτριξαν... καὶ ὅμως ἀναλαβὼν ἀμέσως τὴν ἀπάθειάν του, ἀπήντησε μετὰ μεγίστης ἡρεμίας :

— Πολὺ καλὰ, κύριε κόμη, σὰς εὐχαριστῶ.

— Μοὶ εἶπον ὅτι εἶναι ἔγκυος.

Ὁ Καλλιουέ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν μάχιράν του, ἀλλὰ ἀπεμακρύνεν ἀμέσως αὐτήν.

— Εἶνε ἀλήθεια, κύριε κόμη, ἀπήντησε.

— Καί πότε θὰ γεννήσῃ ;

— Μά... εἰς τρεῖς... εἰς δύο μῆνες... ὑποθέτω.

— Ἐχεις ἀγαθὴν καὶ ὠραίαν σύζυγον, Καλλιουέ. Κάμε τὴν εὐτυχῇ, φίλε μου.

— Διάτανε !... κάμνω ὅ,τι εἰμπορῶ... καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, κύριε κόμη, ὅτι σεῖς μοῦ ἐδώκετε αὐτὸν τὸν ἠθασυρόν... ο

— Θὰ φροντίσω διὰ τὸ τέκνον σου, Καλλιουέ...

— Ὁ κύριος κόμης εἶναι τόσο καλός.

— Μὴ με εὐχαριστῆς... Ὁ,τι κάμνω εἶναι φυσικώτατον, διότι εἶσαι παλαιὸς ὑπηρέτης.

Εἰς ταῦτα καὶ μόνον περιωρίσθη ἡ μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ δασοφύλακος συνδιάλεξις. Ὁ Καλλιουέ κατῆλθεν εἰς τὰ μαγειρεῖα, ἐνθα ἐδέησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀπληστον περιεργίαν τῶν ὑπηρετῶν, διηγούμενος αὐθὺς ὅσα περὶ τοῦ κυνηγοῦ λαθροθήρα εἶχεν εἰπῇ καὶ εἰς τὸν κύριον Δεβεζαί. Ἡ φυγὴ τοῦ Ραμέ ἦτο λίαν πιθανή, ὥστε οὐδεὶς ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ δασοφύλακος.

.....
 Ἐπῆλθεν ἡ νύξ. Ὁ Καλλιουέ ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης ἤδη τῆς ἐσπέρας ἦτο κεκρυμμένος ἐν μέσῳ συστάδος ἀγρίων λεπτο-

καρυῶν, εἰς ἀπόστασιν βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τῆς μικρᾶς τοῦ ἄλλου θύρας. Ἐμεινε δ' ἐκεῖ ἄχοι τῆς πέμπτης τῆς πρωῒας χωρὶς νὰ ἰδῇ κανένα. Οὕτω παρῆλθον τέσσαρες νύκτες Ὁ Καλλιουέ εἶχε θῆλῃσιν χαλυβδίνην καὶ σῶμα σιδηροῦν. Ἡ ἀποτυχία αὐτοῦ δὲν τὸν ἀπεθάρρυνε, καὶ ἡ ἐπιμονὴ του δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ τοὺς ποθητοὺς καρπούς.

Τὴν πέμπτην νύκτα, περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ δασοφύλαξ ἤκουσε τὴν ἐλαφρὰν καὶ κανονικὴν ποδοβολὴν δύο ἐκλεκτῶν ἵππων ἐπὶ τῆς καλλιεργημένης γῆς, καὶ ἀμέσως σχεδὸν εἶδε δύο ἵππεῖς προχωροῦντας ἐν τριποδισμῷ πρὸς αὐτόν, ὁ εἰς ὀπισθεν τοῦ ἐτέρου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἶθριος καὶ ἀστερόεις. Ὅτε ὁ ἵππεὺς διέβη παρὰ τὴν συστάδα τῶν λεπτοκαρυῶν, ὁ δασοφύλαξ εἶδε τὸ πρόσωπόν του, ὡς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, καὶ ἐψιθύρισε :

— Ὁ κ. ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, ὁ φίλος τοῦ συζύγου εἶναι ὁ ἐραστὴς τῆς συζύγου !... ἀξιόλογα !... ἔχω ἄδικον νὰ παραπονοῦμαι.

Ὁ ὑποκόμης, ἀφίχθεις παρὰ τὸ τεῖχος τοῦ ἄλλου, ἀφίππευσε καὶ ἔρριψε τὰς ἡνίκας τοῦ ἵππου του εἰς τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ ὑπηρέτην, ὅστις ἀπεμακρύνθη ἀμέσως μετὰ τῶν δύο ἵππων.

Ὁ κ. Βιλλεδιού ἐξήγαγε κλειδίον ἀπὸ τοῦ θυλακίου του, ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλλος... Ὁ Καλλιουέ ἤκουσεν ἐπὶ τινι δευτερόλεπτα τὸν κρότον τῶν βηματίων του, καὶ τρίζουσιν ὑπ' αὐτὰ τὴν ἄμμον τῆς δενδροστοιχίας.

— Προχθές... ἐσκέφθη... ἤμην σχεδὸν βέβαιος... ἀλλὰ τώρα εἶμαι βεβαίωτατος καὶ αὐριον δύναμαι νὰ ὁμιλήσω.

Θέλων ὅμως νὰ μάθῃ πόσῃ ὥρᾳ θὰ διήρκει ἡ ἐρωτικὴ συνέντευξις, ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει του.

Εἶχον παρέλθῃ δύο ὥραι, καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐφάνη πρῶτος μετὰ τῶν δύο ἵππων. Μετὰ τινων δὲ λεπτῶν παρέλευσιν, ὁ κύριος Βιλλεδιού ἐξῆλθε τοῦ ἄλλου, ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ οἱ δύο ἵππεῖς ἀπεμακρύνθησαν καλπάζοντες.

Ὁ Καλλιουέ ἔτριψε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον του. Αἱ αἱμάσσουσαι πληγαὶ τῆς κατεσπαραγμένης καρδίας του δὲν ἐκώλυον τὴν ἐν αὐτῇ ἀνάπτυξιν ἀγρίας χαρᾶς. Ἦτο οὕτως εἰπεῖν συντετριμμένος ἐκ τῆς πενθημέρου ἐκείνης ἀγρυπνίας, ὅθεν κατακλιθεὶς προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλ' ὑπῆρξεν αὐτῷ ἄδύνατον. Ὁ πυρετὸς τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως κατέτρωγεν αὐτόν. Τὸ αἷμά του ἐφλέγετο, καὶ ὁ σφυγμὸς του ἐκτύπα ἐκατὸν πενήκοντα φορὰς ἀνὰ πᾶν λεπτόν. Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἥλιος δὲν θὰ ἀνέτελλε πλέον. Περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν στιγμὴν, ὅπως ἐργασθῇ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ πρώτου τῶν ὀνείρων του. Ὀλίγαι ἔτι ὥραι, καὶ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως θὰ κατέστρεφε τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόμητος, ὡς οὗτος εἶχε καταστρέψῃ τὴν ἰδικήν του.

Ἐπὶ τέλους, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ κατέκλυσαν τὰς χλοερὰς κορυφὰς τῶν τοῦ δάσους δένδρων. Ὁ Καλλιουέ ἐπῆλθεν ἀπὸ τῆς κλίνης.

Ἦτο ἡ πρωῒα τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1820.

ΚΑ'

Δύο κοιτίδες καὶ μέλαινα ταινία.

— Κύριε κόμη !... εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, μόλις εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ κυρίου του, ἐδῶ συμβαίνει κατὶ τι παραδόξον.

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δεβεζαί.

— Ἀκριβῶς ἐδῶ.

— Εἰς τὸν πύργον ;

— Ναί.

— Κανένας λαθροθήρας ἀκόμη μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν ;

— Ἀκόμη χειρότερον, κύριε κόμη.

— Ἐξηγήθητι.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε κόμη ! κάποιος ἐμβαίνει τὴν νύκτα εἰς τὸ ἄλλος.

— Ἀπὸ τὸν τοῖχο ;

— Ὁχι ! ἀπὸ τὴν μικρὴν θύραν, ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Κυνηγετικὴν Σκιάδα.

— Ἐπίστευα ὅτι ἡ θύρα ἐκείνη εἶναι κλεισμένη.

— Καί βέβαια εἶναι ! ἀλλὰ ὁ κάποιος ἐκεῖνος ἔχει τὸ κλειδί.

— Καί εἶναι κλέπτης ;

— Ὁχι, κύριε κόμη.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις ;

— Διότι ἂν ἦτο κλέπτης δὲν θὰ ἤρχετο ἔφιππος καὶ νὰ ἔχῃ μαζί του ἕνα ὑπηρέτην.

Ὁ κόμης ὠχρίασε ! τὸ μέτωπον αὐτοῦ συνωφρυνθη, κατεβίβασε δὲ τὰ βλέφαρα ἀποτόμως, καλύψας οὕτω τὴν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἐκδηλουμένην ἀνησυχίαν.

— Ἀλλὰ ἂν δὲν εἶναι κλέπτης, ἐψιθύρισε, τί εἶναι λοιπόν ;

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε κόμη, καὶ δὲν τολμῶ νὰ κρῶ καμμίαν ὑπόθεσιν.

Ὁ κόμης ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ κάτωχρον αὐτοῦ πρόσωπον.

— Δὲν ἠπατήθην... ἐσκέφθη ὁ Καλλιουέ, μειδιών, τὸ κτύπημα ἦτο δυνατόν.

Παρῆλθον λεπτά τινα ἐν σιγῇ, εἴτα ὁ κ. Δεβεζαί ἐφάνη ἀποτιναξας τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸν ἀθυμίαν καὶ ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν εἶπεν :

— Διηγῆσού μοι πᾶν ὅ,τι εἰξεύρεις, πᾶν ὅ,τι εἶδες, με ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Ὁ Καλλιουέ ὑπήκουσε καὶ διηγῆθη εἰς τὸν κόμητα πάνθ' ὅσα ὁ ἀναγνώστης γινώσκει ἤδη, ἀποκρύψας ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτου. Ἀφοῦ δ' ἐκεῖνος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ὁ κ. Δεβεζαί ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτικός.

— Εἶχες δίκαιον, Καλλιουέ !... εἶπεν ἐπὶ τέλους, εἶχες δίκαιον εἰπὼν ὅτι αὐτὰ εἶναι παραδόξα καὶ σπουδαῖα πράγματα. Πρέπει νὰ διαφωτίσωμεν τὰ σκότη, νὰ διερευνήσωμεν νὰ μάθωμεν...

Ὁ Καλλιουέ ἐποίησε καταφατικὴν τισημεῖον.

— Ταύτην τὴν νύκτα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κόμης, θὰ ἀγρυπνήσωμεν... καὶ ὄχι μόνον ταύτην, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας νύκτας... ἕως οὐ ἐπανέλθῃ ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος... Σὺ θὰ περιμένῃς πλησίον τῆς Κυνηγετικῆς Σκιαδῶς, ἀλλ' ἐν τὸς τοῦ ἄλλου. Μόλις δὲ ἰδῇς τι θὰ σπεύσῃς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς... θὰ μὲ εὐρῇς δὲ ἔτοιμον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

— Ναί, κύριε κόμη.

— Πρὸ πάντων ἀπόλυτος σιωπὴ... οὐδὲ λέξιν εἰς τινα περὶ τούτου.

— ὦ! εἰσεύρω νὰ φυλάξω ἐν μυστικόν... Ὁ κύριος κόμης δύναται νὰ ἦναι ἡσυχος περὶ τούτου...

Ὁ Καλλιουὲ δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ κυπήματος, τὸ ὁποῖον εἶχε καταφέρει. Καὶ πράγματι, ἡ πρώτη καὶ φοβερὰ ἐκείνη ὑπόνοια, ριφθεῖσα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κόμητος, τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἐν τῇ καρδίᾳ του τραῦμα, ἦσαν τόσῳ ἀλγεινά, ὅσῳ ἡ φοβερωτέρα ἐκδίκησις ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῇ. Τρεῖς νύκτες παρήλθον, νύκτες ἀγωνίας, ἀνησυχίας καὶ μαρτυρίου, χωρὶς οὐδὲν νεώτερον νὰ ἐπέλθῃ ὅπως διαφωτίσῃ τὸν κ. Δεβεζαί. Ἐπὶ τέλους, ἐπῆλθε καὶ ἡ τετάρτη νύξ, ἡ τῆς 20 Σεπτεμβρίου. Ἐσήμερινον αἱ δύο τῆς πρώτης ἡ θύελλα ἐμαίνετο λυσσώδως καὶ τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸν ἐφώτιζον ἄλλεπάλληλοι ἀστραπαί.

Ὁ Καλλιουὲ μετέβη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ κόμητος. Διηγήθημεν δὲ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός, ἥς οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται δὲν ἐλησμόνησαν, πιστεύομεν, τὰς λεπτομερείας.

Ἰσως ἐξετάσθημεν λίαν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ὡς ἐπανορθώσωμεν λοιπόν, καθ' ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀφ' ἡμῶν, τὸ ἀκούσιον τοῦτο λάθος μας, βαίνοντες ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Εἶχον παρέλθῃ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥραι ἀπὸ τῆς τελευταίας συνδιαλέξεως τοῦ κ. Δεβεζαί καὶ τοῦ δασοφύλακος, ὅστις ὑπεσχέθη ρητῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀμερικήν.

Ὁ Καλλιουὲ εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ κόμητος δισχίλια φράγκα καὶ ἐπιταγὴν δι' ἑτέρα εἰκοσακισχίλια, πληρωτέα ἅμα τῇ ἐμφάνισι ὑφ' ἐνὸς τῶν μεγαλητέρων τραπεζιτῶν τῆς Νάντης. Μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας, ὁ κ. Δεβεζαί ἔμαθε, πρὸς μεγίστην αὐτοῦ ἐκπληξιν, ὅτι ὁ δασοφύλαξ εἶχεν ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν· ἀλλὰ μόνος, ἐγκαταλιπὼν τὴν σύζυγόν του. Τοῦτο δ' ἦτο λίαν παράδοξον, διότι ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς Σωσάννης ἦτο περὶ τὰ τέλη. Ὁ Καλλιουὲ οὐδὲ κἂν διῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης του, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὴν σύζυγόν του. Εἰς τινα δὲ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου, ὅστις, συναντήσας αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ ἢ δέκα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Βεζαί, ἐπὶ τῆς εἰς Βρεττανίαν ἀγούσης, τὸν ἠρώτησε ποῦ ἀπῆρχετο· ἀπῆντησε λακωνικώτατα:

— Φεύγω καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναἰδῇτε εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

— Ποτέ;

— Ποτέ.

— Καὶ ἡ γυναῖκά σου.

Ὁ Καλλιουὲ, εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, οὐδὲν ἀπῆντησεν· ἀλλὰ, κυτῶν τὸ ἔδαφος διὰ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς τῆς ὁδοπορικῆς ράβδου του, ἐπανελάβε τὸν δρόμον του τρέχων.

Ποία ἄρα γέ ἦτο ἡ αἰτία τῆς περιφρονητικῆς ἐκείνης ἐγκαταλείψεως, τῆς καταφρονητικῆς ἐκείνης σιγῆς;

Ἐπῆρχε μία, καὶ ὁ κύριος Δεβεζαί ἐγίνωσκεν αὐτὴν κάλλιον παντός ἄλλου...

Ἦτο τὸ μυστικὸν ἄλλης τινὸς νυκτός... μυστικὸν βίας, ἐγκλήματος, ἀτιμίας...

Ὁ κόμης ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, ὅπως εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, ὅτε εἰς τῶν θαλαμηπόλων του εἰσελθὼν εἶπεν αὐτῷ:

— Κύριε κόμη, εἶναι εἰς τὸ μαγεῖρετον ἓνα χωριατόπουλο, τὸ ὁποῖον θέλει καὶ καλὰ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ.

— Ποῖον εἶναι;

— Ἐνα παιδί, δέκα ἢ δώδεκα χρονῶν, ποῦ γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Ἐνα τσιγγανόπουλο... ὁποῦ ὀνομάζεται Νικόλας.

— Καὶ τί θέλει;

— Τὸ ἐρώτησα· ἀλλὰ μοῦ εἶπε πῶς μόνον εἰς τὸν κύριον κόμητα θὰ εἰπῇ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς δισταγμοῦ, ὁ κ. Δεβεζαί εἶπεν:

— Φέρετο ἐδῶ· ἀλλὰ πρῶτα ἀναψε αὐτὰ τὰ κηρία.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ.

Ὁ ὑπνρέτης ὑπήκουσεν· εἴτα, ἐξελθὼν, ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νικόλα, ὅστις ἐκράτει περιστρεφῶν, ἐν ἀμυχανίᾳ, ὠραῖον νέον πῖλον βαμβακηνόν, μετὰ λευκῶν, ἐρυθρῶν καὶ κυανῶν γραμμῶν, καὶ ὃν εἶχεν ἀγοράσῃ θυσιάσας μέρους τῶν τριακοσίων αὐτοῦ σολιδίων.

Ἐνταῦθα δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Νικόλας, μετὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων του δὲν ἤρκει αὐτῷ ἵνα ἀγοράσῃ — ὡς εἶχε τὴν πρόθεσιν — ἓνα μέγαν ἱππὸν καὶ ἓν ὠραῖον πυροβόλον.

— Τί θέλεις, παιδί μου, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κόμης, ὅτε ἀπεσῶρθη ὁ ὑπνρέτης.

— Αὐθέντα μου... ἀπῆντησεν ὁ Νικόλας.. ἦρθα νὰ σὰς ζητήσω...

— Νὰ μὲ ζητήσῃς;... εἶπεν ὁ κ. Δεβεζαί.

— Ναί, αὐθέντα μου.

— Καὶ διὰ νὰ μὲ φέρῃς ποῦ;

— Εἰς τὴν Σωσάνναν... Εἶναι ἄρρωστη ἢ φτωχή, καὶ σὰς θέλει.

— Ἡ Σωσάννα εἶναι ἄρρωστη!... ἀνέκραξεν ὁ κόμης... Ἡ Σωσάννα;... ἡ σύζυγος τοῦ Καλλιουέ;

— Ναί, αὐθέντα μου... ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι της, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσω, ἂν ἦτανε ἀλήθεια πῶς ἔφυγε ὁ Καλλιουέ, καθὼς λένε... Ἡ φτωχὴ Σωσάννα ἦτανε ἔς τὸ κρεβάτι, ἀχνήσαν πεθαμμένη καὶ μοῦ εἶπε: «Νικόλα, πῆγαινε εἰς τὸν αὐθέντην μας, τὸν κύριον κόμητα καὶ πές του — μά, νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ κανένας ἄλλος — πῶς εἰμαι ἔς τὸ

κρεβάτι... πῶς κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω... καὶ ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω...» — καὶ ἀμέσως ἔτρεξα νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, αὐθέντα μου... τώρα, νὰ γυρίσω εἰς τὴν Σωσάνναν καὶ νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι θὰ ὑπάγετε;

— Ναί, παιδί μου... ἀπῆντησεν ὁ κ. Δεβεζαί, μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως... τρέξε, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι ἀμέσως.

Ὡς εἶχεν εἰπῇ ὁ Νικόλας, ἡ δυστυχὴς Σωσάννα ἦτο βαρύνως ἀσθενής...

Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη:

Πρὸ τινῶν ὥρων, χωρικός τις, οὐχὶ ἐκ κακῆς θελήσεως, ἀλλ' ἀδεξίως, ἐγνώρισεν αὐτῇ ὅτι ἡ τοῦ συζύγου της ἀπουσία δὲν ἦτο προσωρινή—ὡς ἐκείνη ἐνόμιζεν—ἀλλ' ὀριστική.

Ἡ ταλαίπωρος Σωσάννα ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἐρωτα βεβαίως δὲν ἠσθάνετο πρὸς τὸν σύζυγόν της· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων της ὁ δασοφύλαξ κατῴρθωσεν ἵνα ἐμπνεύσῃ αὐτῇ αἰσθημα, ὅπερ, καίπερ ἤρεμον, δὲν ἦτο ἥσσον βαθύ. Ἄλλως τε, ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Καλλιουέ τὴν ἡγάπα ἄχρι παραφροσύνης. Ἄν λοιπὸν ἐγκατέλειπεν αὐτὴν τοιοιτοτρόπως, ἂν ἀπεμακρύνετο αὐτῆς τόσον προσβλητικῶς, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι τὸ μῖσος καὶ ἡ περιφρόνησις εἶχον καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἔρωτος καὶ ὅτι ἐγίνωσκε πλέον ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν.

Περὶ τούτου ἡ Σωσάννα οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλεν. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ Καλλιουέ ἐγίνωσκε τὸ ἀπαίσιον μυστήριον, ὅπερ ἐκείνη θὰ προσέφερε θυσίαν αὐτὴν τὴν ζωὴν της ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. Τότε ἠσθάνθη τι διαρρηγνύμενον ἐν αὐτῇ, ὅξυν τινα πόνον, καὶ ἔπεσε κρύα καὶ ἀναίσθητος, ἐπὶ τοῦ πεπιεσμένου χώματος, ὅπερ ἀπετέλει τὸ δάπεδον τῆς καλύβης της. Νέος καὶ μᾶλλον ἀνέκφραστος πόνος ἐπανήγαγεν αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις· ὅτε δὲ συνῆλθεν, συνεστρέφετο ἐν ταῖς ὠδίσι προῶρου τοκετοῦ. Οὐδεὶς ἦτο ἐκεῖ ἵνα παράσχῃ αὐτῇ τὰς ἀναγκαίας βοηθείας. Μόλις ἡ δυστυχὴς δι' ὑπερτάτων ἀγῶνων κατῴρθωσε νὰ ἐκδυθῇ καὶ νὰ κατακλιθῇ.

Ἐμεινε δ' ἐν τῇ κλίνῃ περιμένουσα. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της εἶχε διαρραγῇ, καὶ ὅτι μόλις θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ τέκνον της. Ὁ θάνατος δὲν ἐπροξένει αὐτῇ τρόμον, ἀλλ' ἔθλιβεν αὐτὴν ὑπερμέτρως ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἄφινεν ὀρφανὸν καὶ ἐγκαταλειμμένον τὸ ταλαίπωρον πλάσμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ γεννηθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Νικόλας εἰσῆλθεν ἐν τῇ καλύβῃ.

— Ὁ Θεὸς τὸν στέλλει! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα... Ὁ Θεὸς ἔλαθεν οἶκτον δι' ἐμέ!

Καὶ ἐψιθύρισε τοὺς λόγους, οὓς ἠκούσαμεν τὸν παῖδα ἐπαναλαμβάνοντα εἰς τὸν κόμητα. Ὁ Νικόλας ὤρμησεν ὡς ἀστραπὴ ἐκτὸς τῆς καλύβης. Μόλις δὲ ἐξῆλθεν, ἡ ὑπερτάτη στιγμὴ ἐπέστη. Ἡ φύσις ἐβοήθησε τὴν ἀπειρίαν τῆς νέας

μητρός, καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ Σωσάννα ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς νεογνόν, ὅπερ ἔσφιγγε τρυφερώτατα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ κατεκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν καὶ δακρύων.

Τὸ νεογνὸν ἐκεῖνο ἦτο θυγάτριον.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἡ ἀσθενεστέρᾳ βοήθεια, ἡ ἀπλουστέρᾳ νοσηλεία τῆς μᾶλλον ἀμαθοῦς μαίας, θὰ ἤρχοντο ἵσως νὰ σώσωσι τὴν Σωσάνναν. τὸσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ νεότης καὶ τὸσον ἀνεξάντλητους πόρους ἔχει ζωῆς. Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς ἦτο μόνη. . . ἀπολύτως μόνη. . . καὶ ἡγνόει. . . Αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἀπώλυντο μετὰ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεε διὰ τοῦ στρώματος καὶ μετέβαλλε τὸ ὑπὸ τὴν κλίνην πεπιεσμένον χῶμα εἰς ἀχνίζον καὶ ὑπέρυθρον τέλμα. Ἡ Σωσάννα καθίστατο βαθμηδὸν ἀσθενεστέρᾳ. Ἡ καρδιά τῆς ἔπαλλε βραδέως, μορφοὶ ἀδιάκριτοι καὶ συγκεχυμέναι διήρχοντο πρὸ τῶν τεθλιμμένων ὁμμάτων τῆς. Αἱ χεῖρές τῆς δὲν ἤσθάνοντο σχεδὸν πλέον τὸ σῶμα τοῦ νεογνοῦ.

— Θεέ μου! . . . Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἡ δυστυχὴς νέα. . . στείλετε αὐτὸν γρήγορα.

Ἐπὶ τέλους, ἐλαφρὸς κρότος ἠκούσθη ἐν τῇ καλύβῃ. Ἦτο ὁ Νικόλας.

— Ὁ αὐθέντης ἔρχεται, ἐκραύγασεν ὁ παῖς εἰσελθὼν. . . Ὀλίγη ὑπομονή. . . Εἰς ὀλίγα λεπτά εἶναι ἐδῶ.

Παρήλθον ἕτερα πέντε λεπτά. Τὸ αἷμα εἶχε παύσῃ σχεδὸν ῥέον· αἱ φλέβες τῆς δυστυχοῦς δὲν περιεῖχον ἄλλο. . . Ἡ ψυχὴ τῆς θνησκούσης ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ὡς χρυσαλλίς ἐπὶ ἀνθους, ὅπερ ἐτοιμάζεται ν' ἀφίση.

Ὁ κόμης εἰσῆλθεν ἐν τῇ πτωχῇ καλύβῃ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

*Ἐσπέρα εἰκοστὴ πέμπτη.

Χθὲς τὴν νύκτα, μοὶ διηγείτο ἡ Σελήνη, ἔβλεπον ἐπὶ τινος πόλεως τῆς Κίνας· αἱ ἀκτίνες μου ἔπιπτον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ γυμνῶν τῆς τειχῶν, ἅτινα σχηματίζουσιν ἐκεῖ τοὺς δρόμους, ἀλλὰ αἱ πύλαι ἦσαν κλεισταί, διότι τί τοὺς μέλει τοὺς Κινέζους διὰ τὸν ἕξω κόσμον; Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἐσκέπαζον πυκνὰ παραπετάσματα, παντοῦ ἐρημία, μόνον δὲ τὰ ἱερὰ ἐφωτίζοντο καὶ ἔξωθεν ὑπὸ ποικιλοχρῶν κανδυλῶν.

Ἐκεῖ μέσα ἐθαύμαζον τὴν πολυτέλειαν· πολύχρωμοι λαμπτήρες ἐφώτιζον τὰ κατὰ χρυσὰ πλαίσια εἰκόνων παριστάντων τὰς εὐεργεσίας τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἀπέναντι δ' ἐκάστης τούτων ἵστατο καὶ χάλκινον πρόπλασμα τοῦ οἰκείου θεοῦ, πρὸ τοῦ οὐοῦ ἦτο ἐστημένος

βωμὸς κατὰφορτος θυσίων, ἐξ ἀνθέων καὶ σφακτῶν ζώων· ὅλα ὅμως αὐτὰ σχεδὸν ἐχάνοντο ἐν μέσῳ τῶν πολυτελῶν καὶ ποικίλων παραπετασμάτων καὶ σημαίων, ἅτινα ἔφθανον σχεδὸν μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Ὑπεράνω ὅμως τούτων ὅλων, ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Φοῦ, τῆς μεγίστης θεότητος τῶν Σινῶν, ἐνδεδυμένον χιτῶνα ἐκ κιτρίνης μετάξης, διότι τὸ χρῶμα τοῦτο εἶνε ἱερὸν παρὰ τοῖς Σίναϊς.

Εἰς τὸν βωμὸν τῆς θεότητος ταύτης ἐγονυπέτει νεαρὸς ἱερεὺς, ὅστις ἐφαίνετο βεθυθισμένος εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ ἀναμφιβόλως κῆποιαν ἀμαρτίαν θὰ διέπραξε, διότι αἱ παρεαὶ τοῦ ἦσαν κόκκιναι, αἱ δὲ ὑποκλίσεις τοῦ βαθύτεροι ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν.

Τί σοῦ ἐμελλε δυστυχῇ Σοῦ-Χούγκ, διελογίζετο, νὰ γίνης παπᾶς! καλλίτερα θὰ ἦτο δι' ἐσὲ νὰ εὐρίσκεσαι ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ, ἐπὶ τῶν ἡνθισμένων κήπων, παρὰ ἐδῶ, μετὰ τῶν καπνίζουσῶν λαμπάδων. Πόσον εὐτυχέστερος θὰ ἦτο κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, ἐὰν εὐρίσκεσο ἐπὶ πολυτελοῦς τραπέζης! Τόσον μεγάλη εἶνε ἡ ἀμαρτία σου, ὥστε νὰ πρόκειται νὰ σὲ καταδικάσουν οἱ ἀμείλικτοι Θεοί! Καὶ ὅμως τί ἔπαινε ὁ δυστυχὴς; εἶχε θερμὸν ἀκόμη τὸ αἷμα· ἐγὼ ὅμως ἐγνώριζον ποῦ ἐπλανᾶτο ὁ νοῦς τοῦ. Εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως, ἐντὸς τῆς αὐλῆς ὠραίου σινικοῦ οἰκίσκου ἐκάθητο ἡ λοξόφθαλμος Πέ! ἡ γαίρε τὰς χεῖρας καὶ ἔτριζε τὸ ἀπλάζιον τῆς πολυτελοῦς περιβολῆς τῆς· ἔμπροσθέν τῆς εἶχεν ἐπὶ τινος πλεκτοῦ σκίμποςος ἰχθυοδόχην ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀφηρημένη ἔψαυε δι' ἀργυροῦ μικροῦ ραβδίου τοὺς χρυσοὺς ἰχθῦς· πέριξ τῆς ἀνέδιδον μεθυστικὴν εὐωδίαν οἱ καμινίσκοι, οἱ ἱασμοί, καὶ ἄλλα ἄνθη, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐξηκολούθει νὰ ρεμβάζῃ ἦτο λευκὴ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀκόμη δὲ περισσότερον εἰς τὸν τράχηλόν τῆς· οἱ πόδες τῆς ἦσαν, ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῇς, μικροί, τὰ δὲ μεταξωτὰ σανδαλῖά τῆς τὴν ἐστένευον· ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς ἐστενοχωρεῖτο ἀκόμη περισσότερον· ἐξήλεψε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰχθῦς, οἱ ὅποιοι ἠδύναντο μίαν ἡμέραν νὰ ἐλευθερωθῶσιν, ἐνῶ ἐκεῖνος ποτέ· καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐπλανᾶτο εἰς τὸ ἱερὸν, ἀλλ' ὅχι διὰ τὸν Φοῦ, ἐννοεῖς οὐ διατί! Δυστυχὴς Πέ! καὶ καὶ σὺ Σοῦ-Χούγκ, ἀκόμη δυστυχέστερε, αἱ ἀκτίνες μου σὰς χωρίζουν, ὡς τὸ ξίφος τῶν Χερουβείμ.

..

*Ἐσπέρα εἰκοστὴ ἕκτη.

Ἰδοὺ τί μοὶ διηγῆθη τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ Σελήνη:

— Ἦτο, λέγει, νηνεμία, τὸ δὲ ὕδωρ τόσον καθαρὸν, ὅσον καὶ ὁ ἀήρ διὰ τοῦ οὐοῦ οὐρανοδρόμου· ἄνευ κόπου παρηθύνουν θαυμάζουσα τὰ δάση τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης! τί παράδοξα φύλλα ποῦ ἔχουν ἐκεῖ τὰ δένδρα, οἱ κορμοὶ εἶνε πολὺ παραδοξότεροι ἀκόμη· ἀμέριμνοι οἱ ἰχθῦς κολυμβοῦν καὶ σαιμποῦν τὰς κορυφὰς τῶν.

Εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐπάνω ἐπέτων

πολυάριθμοι γλάροι· αἶφνης ὁ εἰς τούτων κατέρχεται μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν μετριάζει καὶ τέλος ἀνοίγει τὰς πτέρυγας καὶ ἡσύχως ἐπικάθηται τοῦ ὕδατος· ἐγείρει τὴν μικρὰν τοῦ κεφαλῆν, καὶ τὴν κρύπτει σχεδὸν πλαγίως μετὰ τῶν πτερύγων τοῦ, ἐνῶ τὸ ὕδωρ βρέχει κατὰ μήκος τὴν λευκὴν τοῦ κοιλίαν· καθέται ἐκεῖνος καὶ ἀναπαύεται, μόλις δὲ τὴν πρῶταν, ὅτε πλέον ἐκρύβην εἰς τὰ σύννεφα τῆς Ἡοῦς, τὸν εἶδα νὰ ἀναλάβῃ καὶ περιχαρὴς νὰ πετάξῃ νὰ φθάσῃ τὴν ἡδὴ πολὺ μακρὰν εὐρισκομένην συντροφίαν τοῦ.

X.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

Ettore Dominici Ἡ ΠΡΟΙΞ, οἰκογενειακὸν δῶμα εἰς πράξεις τρεῖς, μετάφρασις Γεωργίου Κ. Σφήκα μετὰ προσομιῶν ὑπὸ Σπ. Δε-Βιάζη. Τιμᾶται δραχμῆς. Ἐν Ζακύνθῳ.

Ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Ἰωακείμ Βαλαδάκης ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσὴν τῶν ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΩΝ, ὧν τὰ περιεχόμενά εἰσιν:

Α' Ἡ Καμπάνα τοῦ χωριοῦ μου. — Β' Μία περὶ τοῦ ἀγίου Ἀμφιλοχίου παράδοσις. — Γ' Τὸ Ἀραβάνιον — Δ' Τὸ ἀπροσδόκητον μέλλος ἢ εἰς ἡγεμόνων τῆς Βλαχίας. — Ε' Ἡ ἀλληλογραφία παρὰ τοῖς Μικρασιανοῖς. — ΣΤ' Ἀραβὸν καὶ γάμος ἐν Ἰκονίῳ. — Ζ' Σκέψεις Μικρασιάτου περὶ τῆς ἐν Τήνῳ πανηγύρεως. — Η' Ὁ ἀπολιθωθεὶς ποιμὴν. — Θ' Περὶ τοῦ Ἰκονίου. — Ι' Ὁ ἀνθρωπος καὶ ὁ Λέων. — ΙΑ' Ὁ Ἀγίος Βασίλειος. — ΙΒ' Μεταλλεῖον τοῦ Ταύρου. — ΙΓ' Ὁ Νασρεδδὴν Χώζας. — ΙΔ' Σελίδες ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων. — ΙΕ' Ἡ ἀγῶν. — ΙΣΤ' Οἱ συνεταριζόμενοι. — ΙΖ' Ἀπὸ Ἰκονίου εἰς Κωνσταντινούπολιν. — ΙΗ' Μενδρεσάδες καὶ Σοφτάδες. — ΙΘ' Οἱ σεισμοὶ κατὰ τοὺς Ἀσιανοὺς. — Κ' Ἐπιστολαὶ δούλου Ἑλλήνου.

Τὰ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ ἀπαρτισθῶσιν ἐκ φύλλων τυπογραφικῶν 16 εἰς σχῆμα 16ον, ἡ δὲ τιμὴ αὐτῶν ὀρίσθη διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐν μὲν τῷ Ἑσωτερικῷ δραχμὰς 2, ἐν δὲ τῷ Ἐξωτερικῷ εἰς φράγκα χρυσὰ 2.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν:

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφίῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεῦθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5.

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ῥοδαὶ Ἀλκαῖκαί.

Τιμῶνται δρ. 1 (ἐλεῦθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρ. 1,50 (ἐλεῦθ. ταχυδρ.).